

Sentința civilă nr.591/2017

Ședința publică de la 20 Aprilie 2017

Completul compus din:

Președinte Mițică Alexandru

Grefier Adriana Iuliana Voicu

Pe rol se află judecarea cauzei privind pe reclamantul Centrul de Expertiză în Insolvență SPRL și pe pârâțul Stănescu Aurel Gheorghe, având ca obiect atragerea răspunderii pentru intrarea în insolvență (art.169 Legea 85/2014). Dezbaterile asupra cauzei au avut loc în ședința publică de la 23.03.2017, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta, când Instanța a amânat pronunțarea cauzei pentru data de 06.04.2017 și ulterior pentru astăzi, 20.04.2017, când a hotărât:

Instanța,

Deliberând asupra cauzei: În cadrul procedurii de insolvență deschisă asupra debitorului SC Salmet SRL lichidatorul judiciar Centrul de Expertiză în Insolvență SPRL a solicitat atragerea răspunderii personale a pîrîtului Stănescu Aurel Gheorghe, susținînd că, în calitate de administrator statutar al societății falite, se face vinovat de săvîrșirea faptelor prevăzute de art.169 lit.a, și d din Lg.85/2014. În motivarea acțiunii se arată, în esență, următoarele: Din indicatorii bilantieri aferenți anului 2011 reiese ca societatea debitoare a detinut active circulante în valoare totala de 6401398 lei, din care stocuri în valoare de 872.773 lei, creante de recuperat în valoare de 3.283.955 lei și bani în caserie de 2.244.6701 ei. Totodata, debitoarca la nivelul anului 2011 a raportat un profit în valoare de 223.602 lei. În condițiile în care nu exista justificari și înregistrari contabile asupra destinației sumelor de bani existenți în caseria societății (2.244.670 lei), a sumelor de bani care reprezinta profitul societății debitoare (223.602 lei), aceste fapte se circumscriu prevederilor art.169 lit a din Lg.85/2014. Totodata, întrucît în procedura insolvenței pârâțul nu a prezentat niciun document justificativ referitor la componenta stocului de marfa în valoare de 6401398 lei sau la circuitului acestuia(iesiri/intrari), se poate considera ca bunurile ce au alcătuit stocul de marfa au fost folosite în interesul propriu al pârâțului. De asemenea, existenta la nivelul anului 2011 în contul creante a sumelor de 3.283.955 lei dovedeste ca aceste sume nu au fost incasate. Este cert ca neplata datoriilor catre societatea falita a profitat debitorilor acesteia iar pasivitatea pârâțului în recuperarea creantelor a diminuat sansele de acoperire a pasivului existent inainte de declansarea procedurii. Neîntreprinderea masurilor de recuperare a creantelor se subscrie dispozitiilor art.169 lit.a. Pârâțul, începand cu anul 2011, nu si-a îndeplinit obligatia legala de a întocmi și depune declaratiile fiscalc la organul fiscal ceea ce a făcut imposibila urmarirea activitatii societății debitoare sub toate aspectele de ordin juridic și economic, iar după deschiderea procedurii insolvenței asupra societății debitoare, nu s-au predat documentele stabilite de art.67 din Lg.85/2014, prin urmare nu s-a ținut contabilitatea în conformitate cu legea, fiind incidende disp. art.169 lit. d din Lg.85/2014. Pîrîțul, legal citat, nu a depus întîmpinare și nici nu s-a prezentat în instanță pentru a-și formula apărări. Examinînd acțiunea în răspundere personală, prin prisma actelor și lucrărilor dosarului, aceasta se dovedește a fi întemeiată, urmînd a fi admisă pentru următoarele considerentele: Potrivit art.169 din Legea nr.85/2014, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte din pasivul debitorului persoană juridică,să fie suportată de către membrii organelor de conducere (administratori, directori, cenzori), care au contribuit la ajungerea societății în stare de insolvență,prin una din faptele expres enumerate la lit.a-h. Conform textului de la lit.d, răspunderea poate fi atrasă pentru acele persoane care au ținut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ținut contabilitatea în conformitate cu legea. În cazul nepredării documentelor contabile către administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, atât culpa, cât și legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu se prezumă. Presumpția este relativă. În continuare,se reține că potrivit art.74 din Lg.85/2014, în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii, debitorul avea obligația să depună la dosarul cauzei actele și informațiile prevăzute de art.67 alin.1, inclusiv documentele contabile ale societății. Obligația de predare a actelor și informațiilor prevăzute de art.67 alin.1, inclusiv documentele contabile ale societății, este o obligație personală a administratorului statutar al societății. În speță, așa cum rezultă din raportul cauzelor întocmit de lichidatorul judiciar, debitorul, prin administrator, nu și-a îndeplinit obligația predării documentelor contabile. În această situație, legiuitorul a instituit în sarcina administratorilor societății o prezumție de culpa pentru incorecta ținere și evidentiere în contabilitate a activitatii desfășurată de societate și pentru inexistenta registrelor și documentelor prevazute de lege prin dispozitiile art.10 din Legea nr.82/1991 și art.73 din Legea 31/1990. Netinerea unei contabilitati în conformitate cu legea conduce la o stare de haos și dezordine în activitatea societății, neputandu-se urmari evolutia documentelor de pasiv și activ a patrimoniului și posibilitata adoptarii de indata a unor masuri de redresare a evolutiei financiare negative a firmei. Dupa intrarea societății în procedura de insolventa, administratorul, desi notificat de lichidatorul judiciar, nu a predat documentele contabile ale societății pentru a se putea analiza pertinent activitatea desfășurata de aceasta. Refuzul de a predada documentele contabile conduce la prezumtia lipsei acestor documente datorita netinerii lor în conformitate cu legea ori disparitiei acestora, culpa pentru nerespectarea dispozitiilor legale apartinand administratorilor societății. Lipsa documentelor contabile în care sa se evidentieze activitatea desfășurata de societate și evolutia patrimoniala a firmei reprezinta un factor declansator al insolvenței societății, legătura de cauzalitate fiind la rîndu-i prezumată de legiuitor, cata vreme în lipsa acestor documente nu se pot urmari creantele pe care societatea le are de achitat și scadenta acestora, disponibilul banesc pe care societatea îl detine și obligatiile pe care clientii firmei le au fata de societate. Drept urmare, cata vreme parîțul nu a rasturnat prezumtia de culpa instituita de legiuitor în sarcina sa, Instanța constată că cererea de chemare în judecată este întemeiată, urmînd a fi admisă cu consecința obligării acestuia la plata pasivului debitorului, pasiv neacoperit la data închiderii procedurii insolvenței. În ceea ce privește cealaltă faptă la care se face trimitere în acțiune, aceasta nu poate fi reținută ca teme al

